

Śląską Drogą na Śnieżkę

Śląską Drogą na Śnieżkę

Trasa: [Karpacz](#) Białe Jar PKS (710 m n.p.m.) - Rozdroże Łomnickie - Białe Jar - Kopa - [schronisko](#) Dom Śląski - [Śnieżka](#) (1602 m n.p.m.).

Szlaki: czerwony, czarny.

Czas przejścia: tam - ok. 2,30-2,45 godz.; z powrotem - ok. 1,20-1,35 godz.

Różnica poziomów: 892 metry.

Punkty GOT: 17/8 punktów.

Karpacz Białe Jar jest to rondo nad rzeką Łomnicą, z węzłem szlaków turystycznych. Mieści się tu dawny Hotel Turistenheim - Alex Rischke powstały w latach dwudziestych XX wieku. Obecnie pełni funkcję rezydencji Białe Jar. Za rzeką jest już [Karpacz](#) Górny (d. Bierutowice).

Od węzła kierujemy się w górę szlakiem czarnym wraz z innymi szlakami (żółty, zielony, czarny) szeroką drogą. Po pewnym czasie natrafiamy na krótki, wąski odcinek, którym dochodzimy do Rozdroża Łomnickiego. Z niego, w dół po prawej stronie można zobaczyć jaskrawozielony zbiornik wodny. Jest on niezbędny do utrzymania sztucznego naśnieżania kompleksu narciarskiego Śnieżka. Przechodzimy przez drogę asfaltową obok bud handlowych i wchodzimy do Karkonoskiego Parku Narodowego. Wstęp płatny w kasie po prawej stronie.

Karkonoski Park Narodowy powstał w 1959 roku obejmując ochroną najcenniejsze i najwyższe fragmenty Karkonoszy. Obok Głównego Grzbietu Karkonoszy wyodrębniono 2 enklawy: Wodospad Szklarki i Góra Chojnik. W 1992 roku Karkonoski Park Narodowy i Krkono ský Národní Park zostały uznane za Światowy Rezerwat Biosfery UNESCO.

Po przekroczeniu bramy parku po prawej stronie w dół [Dziki Wodospad](#) na Łomnicy, a nieco wyżej dolna stacja Miejskiej Kolei Linowej.

Miejska Kolej Linowa powstała w 1959 roku jako jednoosobowy, [wyciąg](#) krzesełkowy na Małą Kopę. Dolna stacja leży na wysokości 820 m n.p.m., górna zaś 1340 m n.p.m., a cała trasa ma długość 2229 m. Zdolność przewozowa wynosi ok. 600 osób na godzinę. Przejazd trwa 15 minut.

Kierujemy się szlakiem czarnym w górę. Po kilkunastu minutach dochodzimy do skrzyżowania z trasą narciarską Złotówka i widocznym w oddali wyciągiem Grosik. Stromą, kamienistą drogą, częściowo ocienioną, dochodzimy po kilkadziesiąt minutach do rozwidlenia dwóch dróg. Prosto prowadzi dawniej śmiertelny dla wielu osób szlak (obecnie zakaz wstępu), my zaś idziemy w lewo, coraz bardziej stromo, do węzła szlaków, niszki zwanej Białym Jarem. W prawo wiedzie szlak żółty do schroniska [Strzecha Akademicka](#), zamknięty w okresie zimowym i wczesnowiosennym z powodu zagrożenia lawinowego. My zaś dalej kierujemy się czarnym szlakiem tzw. Śląską Drogą.

Białe Jar jest niszą niwialną będącą zaczątkiem kotła polodowcowego. Występują tu bogate zespoły ziółorośli, poprzetykane płatami kosodrzewiny i skartowaciącego świerka. W średniowieczu poszukiwano tu złoto, a w XIX w. wydobywano galenę (siarczek ołowiu) w 2 szybach górniczych. 20 marca

Śląską Drogą na Śnieżkę

1968 roku miało miejsce w Białym Jarze najtragiczniejsze zdarzenie w polskich górach. Lawina śnieżna o długości ok. 600 m, szerokości 80 m i grubości 12 m, zasypała grupę turystów (w większości radzieckich) idących wzdłuż Złotego Potoku dołem niszy. Zginęło 19 osób. Śląska Droga to był [tor saneczkowy](#) zbudowany w 1924 roku, a w okresie letnim doskonały szlak na Śnieżkę. Niemal na całej długości jest silnie nachylona.

Po kilkunastu minutach, gdy po stronie lewej skończy się piętro regła górnego i świerki są już kartowate, należy się odwrócić, gdyż widok należy do ładniejszych na trasie. Pod nami rozpościera się rozległa Polana Złotówka ze schroniskiem [Strzecha Akademicka](#), a nieco dalej kotły Małego i Wielkiego Stawu. Wkrótce osiągamy górną stację kolejki krzesełkowej z [Karpacza](#). Mijamy zabudowania z lewej strony i w miarę płaskim odcinkiem z widokiem na Śnieżkę dochodzimy do Równi pod Śnieżką ze schroniskiem Dom Śląski.

Przypuszcza się, że pierwsze zabudowania powstały tu około XVII wieku w okresie początków wzmożonego ruchu turystycznego oraz pielgrzymkowego (budowa kaplicy na Śnieżce). Pierwsze prawdziwe [schronisko](#) powstało w 1847 roku. Obecny budynek stoi na wysokości 1400 m n.p.m. i powstał w latach 1921-1922. Wówczas jako Schlesierhaus dysponował 30 pokojami z 70 miejscami noclegowymi. Przez rok istniała tu elektrownia wiatrowa. Nie wytrzymała ona jednak warunków górskiej pogody. Po wojnie budynek otrzymał nazwę [Schroniska](#) pod Śnieżką im. Stanisława Wyspiańskiego. Po paru latach został przejęty na strażnicę graniczną, w której posiadaniu był aż do 2005 roku. Pełnił on, co prawda funkcję bufetu, ale bez noclegów. Obok, po czeskiej stronie stała do 1982 roku Obří Bouda. Od stycznia 2008 roku działa najwyższy położony zarówno w Polsce, jak i w Czechach ośrodek narciarstwa biegowego.

Od schroniska kierujemy się w lewo szlakiem czerwonym przechodząc przez Przełęcz pod Śnieżką (1394 m n.p.m.). Na rozwidleniu szlaków skręcamy w prawo uważnie patrząc pod nogi. Na przerwy dobrymi miejscami są 2 platformy widokowe.

Wyżej wypada stanąć przy krzyżu upamiętniającym śmierć 2 czeskich ratowników, Jana Messnera i Stefana Spusty w czasie akcji ratunkowej 16.01.1975 w Kotle Łomniczki.

Po stromej wspinaczce kamienistym szlakiem zdobywamy Śnieżkę osiągając wysokość 1602 m n.p.m. Jeśli od wyjścia minęło 2,45 godziny, to mieliśmy odpowiednie tempo, a jeśli dłużej zdobywaliśmy szczyt, to jeszcze lepiej, bo idąc wolniej więcej można zobaczyć.